

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI
VĂN ƯƠNG MỘT NGỰA THOÁI QUÂN HÙNG
BÁ ƯỚC MEN SÔNG PHÁ GIẶC LỚN

Tại Dương Châu có Văn Khâm và Vô Khâu Kiệm được lệnh trấn giữ, bỗng được tin Tư Mã Sư phé chúa bèn mắng rằng :

- Sao nó dám làm chuyện khi vua , phản tặc như vậy, nếu không sớm trừ ắt sinh đại họa !

Văn Khâm nói :

- Tôi có đứa con tên Văn Anh sức mạnh vô song, nếu sai làm tiên phong kéo về Lạc Dương mà vẫn tội, ắt là nên việc .

Kiệm cả mừng, nói với chư tướng :

- Tuân chiếu của Hoàng Thái hậu, ta đem binh về hỏi tội Tư Mã Sư để trừ mối họa. Vậy các người hãy hiệp lực với ta . Nói xong sai Văn Anh làm tiên phong, Văn Khâm làm hậu ứng , tiến đóng tại Hạng Thành, còn mình thì tiếp ứng.

Nói về Tư Mã Sư bị mụn mọc nơi đuôi mắt, đang nằm điều trị thì có tin báo Vô Khâu Kiệm và Văn Khâm kéo binh Hoài Nam làm phản, vội thỉnh các quan nghị kế rằng:

- Nếu ta không đi dẹp bọn phản thì không yên, ngặt nỗi mắt còn đau, vậy phải liệu sao ?

Chung Hội bàn :

- Binh ấy nhuệ khí đang mạnh, nếu trừ gấp khó lắm .

Tư Mã Sư không nghe bèn khiến Gia Cát Đản tổng đốc các đạo binh nơi Dự Châu, kéo tới Thọ Xuân, lại làm hịch văn gửi đến Diên Châu. Sai Đặng Ngải dẫn binh đến Lạc Gia Thành đóng trại.

Nói về Vô Khâu Kiệm đóng tại Hạng Thành, được tin Đặng Ngải dẫn binh tại Lạc Gia thành, liền thỉnh Văn Khâm đến nghị kế.

Văn Anh bèn thưa :

- Tư Mã Sư mới đến, dinh trại chưa lập xong, nếu tấn binh đánh ngay ắt trọn thắng.

Văn Khâm hỏi :

- Con định chừng nào đi ?

Văn Anh thưa :

- Đêm nay, cha dẫn binh từ phía Nam đánh tới, con dẫn binh từ phía Bắc đánh lại, hết canh ba thì hiệp nhau lại trại Ngụy .

Văn Khâm nghe theo. Đêm ấy phân binh ra làm hai ngã đánh vào còn Khâu Kiệm giữ Hạng Thành.

Tur Mã Sư đêm ấy đóng trại chờ Đặng Ngãi. Bỗng lối canh ba, có tiếng la ó vang trời.

Tur Mã Sư hỏi tả hữu, có kẻ nói :

- Có một đại binh phá trại nơi phía Bắc xông vào, cầm đầu là một viên tiểu tướng sức mạnh vô cùng, không ai dám cự .

Tur Mã Sư cả kinh đến nỗi trông con mắt lợt ra ngoài.

Văn Anh vào được trại rồi chỉ mong cha đến để cùng hiệp nhau mà đánh. Nhưng trông mãi chẳng thấy đâu. Đánh cho đến sáng, binh Ngụy chết vô số kẻ mà cũng không thấy Văn Khâm đến.

Văn Anh bỗng thấy phía Bắc có một đạo quân lướt tới, bụng mừng thầm, ngỡ là cha mình, chẳng dè đó là binh của Đặng Ngãi.

Đặng Ngãi vây, Văn Anh vội vàng lui binh.

Đặng Ngãi thấy Văn Anh lui binh thì rượt theo mà giết quân Văn Anh chết khá nhiều , còn Văn Anh cứ thủng thủng mà đi.

Các tùy tướng của Đặng Ngãi thấy vậy rượt tới bị Văn Anh trở lại đánh chết mấy người rồi lại lên ngựa đi riết.

Còn Văn Khâm đêm ấy hẹn với con là Văn Anh để đánh vào phía Bắc trại Ngụy, nhưng vì đi lạc lối, lại chẳng biết binh của Văn Anh ở đâu, chỉ thấy binh Ngụy đại thắng mà thôi, vội quay binh về Thọ Xuân, nhưng không dè đến nơi thì Đặng Ngãi sai tướng là Gia Cát Đản chiếm rồi.

Văn Khâm vừa muốn trở lại Hạng Thành thì bị Đặng Ngãi chặn đường, tính kế không xong bèn qua Đông Ngô mà đầu Tôn Tuấn.

Nói về Vô Khâu Kiệm giữ Hạng Thành được tin Thọ Xuân đã mất, Văn Khâm đại bại, Đặng Ngãi đang kéo quân đến vây thành.

Khâu Kiệm cả kinh bèn ra thành cự địch, bị Đặng Ngãi vây chặt, Khâu Kiệm cô thế bèn tự vận mà chết.

Từ đây đất Hoài Nam đã bình.

Tur Mã Sư về đến Lạc Dương, vì sức quá kiệt, biết không sống được, bèn kêu Tur Mã Chiêu nói :

- Người phải nối theo ta mà làm. Những việc lớn chớ phú thác cho ai mà mang họa. Nói đoạn, trao ấn thộ cho Tư Mã Chiêu, rồi tắt thở.

Tư Mã Chiêu bèn phát tang và sai người thượng tâu lên Ngụy Chúa Tào Mạo.

Tào Mạo liền hạ chiếu phong Tư Mã Chiêu làm Đại tướng quân, Lục Thượng Thư sự.

Tư Mã Chiêu vào châu tạ ân.

Từ đó mọi việc lớn nhỏ đều do Tư Mã Chiêu chấp chưởng.

Nói về Khương Duy tại Thành Đô, được tin báo Tư Mã Sư đã chết, Tư Mã Chiêu chấp chưởng binh quyền, bèn tâu lên Hậu Chúa xin đem binh phạt Ngụy.

Hậu Chúa nghe theo.

Nhưng Trương Dực can :

- Đất Thục nước nhỏ, lương ít chớ nên cử binh đánh xa. Chỉ nên giữ mấy nơi trọng yếu.

Khương Duy nói :

- Ta phải nối theo gương Thừa Tướng đã từng sáu lần ra Kỳ Sơn đánh Trung Nguyên, chẳng may nữa chừng chưa toại nguyện phải thác. Di mệnh của Thừa Tướng chúng ta há chẳng làm cho trọn sao ?

Hạ Hầu Bá nói :

- Tướng quân nói rất phải. Ta hãy dẫn binh ra ngã Bào Hãn, lấy Diêu Tây và Nam An. Nếu được hai nơi này, các quận khác ắt phải yên.

Trương Dực thưa :

- Nếu kéo binh thần tốc khiến quân Ngụy không biết đâu đề phòng chắc thành công.

Khương Duy y lời, bèn dẫn một trăm vạn binh nhằm Bào Hãn tấn phát.

Đi tới sông Diên Thủy thì có tin Vương Kinh dẫn bảy vạn binh cự địch.

Khương Duy bèn kêu Trương Dực và Hạ Hầu Bá đến giao mưu kế. Còn mình dẫn quân đến mé sông Diên Thủy mà lập trại.

Vương Kinh ngó thấy bèn nói với chư tướng :

- Khương Duy lập lại bên mé sông, nếu thua ắt lao mình xuống sông mà chết hết. Vậy các tướng phải ráng sức phen này. Nói xong giục ngựa xọc tới.

Khương Duy đánh được vài hiệp, bỏ chạy. Binh Ngụy rượt theo. Vừa đến mé sông, Duy quay lại nói :

- Nếu không thắng là phải chết. Binh Thục ai cũng sợ chết nên quyết chiến. Binh Ngụy chống không nổi phải tháo lui.

Ở sau, Hậu Bá và Trương Dự đánh tới.

Vương Kinh ráng sức thoát khỏi vòng vây chạy về Địch Đạo cố thủ. Binh Ngụy chết như rạ.

Khương Duy đại thắng kéo thắng tới Địch Đạo thành.

Tại Ung Châu, Trần Thới muốn đem binh đánh báo thù cho Vương Kinh, bỗng được tin Đặng Ngãi đến cứu ứng.

Trần Thới rước vào và nói :

- Khương Duy vừa thắng trận, nhuệ khí đang hăng, vậy phải làm sao ?

Đặng Ngãi nói :

- Khương Duy lâu thông binh pháp. Để tôi dùng nghi binh mà bắt nó phải rút lui . Trần Thới hỏi kèe thì Đặng Ngãi nói :

- Hãy sai năm trăm binh kỵ . Ngày ẩn núp, đêm di chuyển thẳng đến Địch Châu mai phục. Rồi tôi và tướng quân kéo đại binh tới. Sau đó, truyền quân la hét, đánh chiêng trống vang trời để Khương Duy không biết binh ta nhiều hay ít, ắt là phải kinh sợ .

Trần Thới nghe theo.

Còn Khương Duy vây Địch Đạo thành mấy ngày mà phá không nổi, bỗng có tin báo Đặng Ngãi và Trần Thới kéo đại binh đến như rừng.

Khương Duy thất kinh bèn dàn quân cự địch.

Khương Duy và Hạ Hậu Bá đang bàn luận thì bỗng nghe phía Đông Nam pháo nổ vang trời, tiếng quân dậy đất.

Lúc ấy, Khương Duy lưỡng lự vì sợ làm qui kè của Đặng Ngãi bèn khiến Trương Dự bỏ thành Địch Đạo, lui về trước. Sau đó, binh Thục lui quân về Hớn Trung.

Khi về đến Kiếm Các mới hay là mấy chỗ có chiêng trống đều không có binh mã chi hết, chỉ có vài mươi tên quân lập mưu thế thôi.

LỜI BÌNH:

- *Đọc truyện đến hồi Đổng Trác bỏ vua Hán, hỏi ai mà không tức giận? Đọc đến hồi Tư Mã Sư phế vua Ngụy, hỏi ai mà chẳng hận hoan? Đến đoạn Tào Tháo giết Phục Hạo, ai mà không phẫn nộ? Rồi đến đoạn Tư Mã Sư giết Trương Hạo, thiết tưởng ai cũng phải hoan hỉ, vì người ta thấy rõ đó là việc quá báo rành rành.*

Ai cũng cho là đích đáng vậy. Tuy nhiên Tào Tháo giết Phục Hậu, hiệp vua Hán không nên để cho Tư Mã Sư bắt chước để làm giặc nhà Ngụy, vì kẻ làm tội nhà Hán biết vì Hán mà đánh giặc, còn kẻ làm tội nhà Ngụy tại sao lại không biết vì Ngụy mà đánh giặc?

- Cũng vì thế mà có chuyện Quán Khâu Kiệm tâm tã lệ rơi, và mới có chuyện Văn Khâm hưởng ứng dấy binh và Văn Ương cố sức giết giặc. Người chép truyện quả đã dẫn đo từng li từng tí rồi vậy.

- Có người bảo nhà Ngụy bức nhà Hán đã có họ Tư Mã bức nhà Ngụy để báo hại. Thế sao họ Tư Mã bức nhà Ngụy sao không bị quả báo? Thưa rằng cái tai vạ ở Kim Dung, cái nhục Thạch Y, cái xấu Hi Ngưu không phải quả báo là gì? Nhà Tấn kết cuộc cũng bị Tống Công là Lưu Dự cướp mất. Tư Mã Chiêu có con thì con phải gánh lấy quả báo, còn Tư Mã Sư không con thì phải đích thân gánh chịu. Cho nên Tư Mã Sư phải nổ con người, đủ biết tội giết hoàng hậu và bỏ vua báo ứng đến mức nào!

- Khương Duy đánh Trung Nguyên lần thứ ba sau khi Tào Phương đã bị phế, Tư Mã Sư đã chết. Duy lấy cớ là nhà Ngụy dẹp loạn để cho vừa lòng dân Ngụy hơn, vì dân Ngụy đang muốn đánh họ Tư Mã nên Duy phải mượn cớ ấy, chứ thật trong thâm tâm của Duy trước sau như một, nghĩa là chỉ vì Hán mà thôi.

© HQD